

BANDERA

DEL POBLE CATALÀ

BUTLLETÍ POLITIC I D'INFORMACIÓ

Numero 5

1 de Juny de 1946

Cotitzacio; 1 pta.

MANTINDREM LA INICIATIVA

En aquests darrers temps s'observa una modificació en la tactica seguida per la dictadura franquista pel que fa referencia a Catalunya i al seu esperit. S'autoritza el teatre català, l'edició (condicionada) de llibres catalans, s'ha exigit l'actuació de l'Orfeo Català el qual, sigui dit en honor seu, ha resistit fins al màxim aquesta ordre conminatoria, i es parla de la possible edició d'una publicació periodica.

Aquest canvi d'actitud ha provocat a Catalunya reaccions diverses. Hi ha qui l'accepta amb satisfacció, qui el veu amb reserves, i qui s'indigna contra els que s'han acollit al nou estat de coses per editar, representar teatre i, finalment, contra el nostre orfeo.

Segons els uns aquesta tolerancia permetra mantenir vives manifestacions del nostre esperit que avui perillen. D'altres opinen que acollir-s'hi es fer el joc i prestar-se a un confusionisme que no fara mes que perjudicar-nos.

. . .

Nosaltres no hem cregut mai que el fet d'haver estat prohibides les manifestacions catalanes que ara s'autoritzen poses en perill el nostre ressorgir. Coneixem pro bé la solidesa del fet nacional català per acceptar conclusions pessimistes. Altrament, el clima de Catalunya, durant aquella etapa, pot haver estat d'atur, pero no de retroces. Per aquest motiu tampoc rebem amb alegria ni amb sensació d'alleujament les disposicions que comentem. Fem una remarca optimista i prou.

Es evident que aquesta autorització representa el reconeixement de la persistencia del "fet català". Si autoritzen, a contracor, les manifestacions espirituals catalanes, ho devem a que hi ha un poble que ha mantingut intacta la voluntat de la seva llengua fent que el castellà no reeixís a suplantarla malgrat la coacció oficial; a que s'ha fet un comerç actiu amb les antigues edicions catalanes; a que en una i altra escala la premsa i les publicacions clandestines han mantingut el foc de la llengua; per tant, aquest canvi cal acceptar-lo com a un exit de la resistencia activa i passiva del nostre poble que s'ha oposat als designis de l'actual dictadura.

Però aquest exit conte perills que no rauen al nostre entendre en la possibilitat que s'afebleixi l'esperit d'oposició. El perill més gran està en nosaltres mateixos, de que ens dividim classificant-nos en purs i impurs, per qüestions de principis abans d'hora. També correm el risc, perquè no dir-ho? de que la maniobra triomfi en un cert aspecte fent que el sector afavorit per la mesura oblidí als que encara estan sotmesos al silenci, ells que sovint han estat els qui han assenyalat el camí de les actuals generacions; o bé que amb la seva actitud servil envers el dictador, vagin més enllà del que la dignitat permet.

. . .

En les crítiques adreçades als que han fet ús de l'autorització que comentem hi hem sentit més d'una vegada el mot "col.laboracionista". Però si en política el "col.laboracionisme" es una actitud en la qual, per desgracia, són molts els catalans que hi han caigut, escriure i publicar en